

Capitolul 1

Marți

MI-AM SCOS TELEFONUL DIN RUCSAC ȘI MI-AM DERULAT mesajele. Tot nu primisem vreunul nou. Am dat drumul mobilului înapoi în geantă și mi-am fixat cu privirea ceașca de cafea. Austin îmi spusese că-i e dor de mine, așa că venisem mai devreme în campus ca să-i fac o surpriză, dar el nu-mi răspunsese la cele două apeluri. *N-ar fi trebuit să-l sun și a doua oară.* Acum stăteam în cafenea lui preferată, sperând să dau din întâmplare peste el.

Din fericire, colega mea de cameră, Melissa, sosise ieri ca să nu trebuiască să stau singură în camera noastră de cămin. Merseserăm pe Main Street, chiar dacă ploua, ca să ne cumpărăm cărțile, apoi petrecuserăm restul zilei povestind ce făcuserăm în vacanța de vară. În mare, ne plânseserăm de slujbele noastre în vânzări, plătite cu salariul minim pe economie. Ea venise cu ideea să ajung aici devreme pentru o cafea, sperând să dau de el. Ba mă și ajutase cu coafura și machiajul azi-dimineață. Dar el nu apăruse, iar acum mă simțeam ca o obsedată.

Telefonul mi-a vibrat și l-am luat în mână, nerăbdătoare. Am glisat cu degetul pe ecran și m-am uitat în jos, la simbolul de mesaje. Dar era doar alarma, care-mi amintea

că aproape venise momentul pentru primul curs. Trebuia să traversez campusul. În grabă, mi-am tras fermoarul rucsacului și am ridicat baretă pe umăr.

Cafeneaua era foarte aglomerată în dimineața asta. Niciunul dintre ceilalți studenți nu era obișnuit să se trezească atât de devreme. Cofeina era o necesitate. Mi-am luat umbrela într-o mână și paharul de cafea în cealaltă, și m-am înghesuit pe lângă alți clienți.

Podeaua era alunecoasă aproape de intrare din cauză că toată lumea intra din ploaie. În ciuda protestelor Melisei, mă încălțasem cu cizmele, și mă bucuram că o făcusem când am început să-mi simt picioarele alunecând ușor pe linoleum. În timp ce-mi recăpătam echilibrul, cineva a dat buzna în cafenea. Ușa s-a deschis spre interior și mi s-a lovit de pahar. Evident, cafeaua mi s-a vărsat pe maiou, iar paharul a căzut pe jos. Când am început iar să alunec, am simțit două mâini puternice apucându-mă și ținându-mă bine.

— Vai, ce rău îmi pare! Ești în regulă? a întrebat un glas adânc.

— Sunt bine.

Am rămas cu privirea ațintită în jos.

— Nu mai era caldă.

Am omis faptul că era rece pentru că stătusem mai bine de jumătate de oră în cafenea, comportându-mă ca o nebună obsedată.

Mâinile lui mi s-au desprins ușor de pe talie.

— Mă tem că ți-am murdărit maioul.

Am privit petele de cafea care se vedeau clar pe maioul meu albastru.

— Să-mi bag picioarele, am un curs la ora 8! N-am timp să mă schimb.

Îmi doream să fi purtat o jachetă ca să mă protejez de ploaia rece în loc să iau o umbrelă.

— Uite! a spus el.

Și-a pus geanta jos și și-a dezbrăcat puloverul gri. Cămașa albă de pe dedesubt s-a ridicat ușor, iar eu i-am văzut abdomenul cu coada ochiului. Mi-am îndreptat privirea spre fața lui. Parcă ieșise din paginile unei reviste. Părea mai în vârstă, poate student în ultimul an. Avea părul șaten-închis și ud din cauza ploii. La cum stătea ciufulit, tocmai își trecuse degetele prin el. Avea maxilarul proeminent și gropițe în obraji. Ochii-i erau căprui-închis și mă fixau atent. Inima a început să-mi bată repede. Mi-a dat puloverul lui.

— E-n regulă, mă descurc! am râs eu, neliniștită. Sunt în regulă!

M-am dat la o parte, ca să poată trece pe lângă mine. Simțeam cum încep să mă înroșesc.

— Insist.

Avea un zâmbet ușor întipărit pe față.

— E prima zi de cursuri, a spus el, ridicând din umeri. Trebuie să faci o impresie bună.

I-am luat puloverul.

— Mulțumesc! am spus încet.

Mi l-am tras pe cap. Era uriaș, dar comod. Emană un miros de apă de colonie dulceagă. Îmi dădea o ușoară senzație de amețeală. Simțeam cum mă zgâiesc.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec!

Tipul era atât de arătos, încât mă comportam și mai stângaci decât de obicei.

A deschis gura de parcă ar fi fost gata să spună ceva, apoi a închis-o la loc. I-am zâmbit recunoscătoare și am

ieșit din cafenea. În timp ce mă îndreptam spre sala de curs, mi-am dat seama cât de penibil arătam. Un pulover mare, colanți și cizme roșu-aprins. Probabil păream o copilă. Dar eram recunoscătoare. Ar fi fost mult mai rău să stau toată plină de pete de cafea în partea din față decât să port un pulover larg.

Melisei avea să-i placă la nebunie povestea asta.

Capitolul 2

Miercuri

M-AM UITAT ÎN JOS LA ORAR CA SĂ VERIFIC NUMĂRUL sălii înainte să intru. După rușinea din ziua anterioară de la cafenea, nu mai voiam să mă fac și azi de râsul curcilor. Eram printre primii care ajunseseră, așa că mi-am croit drum spre partea din spate a sălii. Spre iritarea celor mai mulți dintre profesori, eram mai degrabă o spectatoare decât o participantă la cursuri. Acest curs avea să fie coșmarul meu cel mai mare. Mulți îl amânau până în ultimul an, dar eu voiam să scap de el cât mai repede posibil. În clipa asta, îmi regretam decizia.

M-am așezat într-una dintre băncile din lemn aflate tocmai în colțul sălii, mi-am scos un caiet nou și un pix și mi-am aruncat ochii pe fereastra de alături.

„Lasă-l încolo pe Austin!” mă sfătuiseră Melissa seara trecută, după ce-mi auzise povestea. „Mie-mi place ce zici de ăsta nou. Plus că mai și miroase într-un mare fel.”

Nu o contraziceam. Împăturisem puloverul și îl lăsașem pe scaunul de la birou, dar mirosul lui plutea în toată camera. Visele mele fuseseră pline toată noaptea de întâlniri cu străinul de la cafenea. Vise în care nu fugeam cu puloverul lui și uitam să-l întreb cum îl cheamă.

— Bine ați venit la cursul 212 – Comunicare orală în afaceri! Eu sunt profesorul Hunter!

Profesorul a făcut o pauză în prezentare, iar eu m-am întors dinspre fereastră ca să mă uit la el. Mă fixa cu atenție. Era străinul de la cafenea. Și-a dres glasul și și-a întors privirea de la mine.

— Știu că majoritatea dintre voi e alcătuită din studenți în anul terminal și că ați așteptat până în ultima clipă ca să vă înscrieți la acest curs. Încă n-am întâlnit vreun student care să fie entuziasmat de comunicare. Ce naiba, nici mie nu-mi place să-l predau!

Dintre studenți s-au auzit niște râsete ușoare. Eu nu făceam decât să mă holbez la el, îngrozită.

— Serios vorbesc, trebuie să predăm cursul prin rotație. Eu nici măcar nu știu sigur dacă sunt potrivit s-o fac. Dar vă promit că o să am grijă să nu fie atât de nasol pe cât ați auzit zvonindu-se că ar fi. Tind să fiu destul de darnic cu notele, deci nu e nevoie să aveți emoții când țineți discursuri. Dar îmi place să trec direct la treabă. O să fac prezența. Când vă strig numele, vă rog să vă ridicați în picioare și să-mi spuneți câte un lucru interesant despre voi. Apoi n-o să vă mai chinui și-o să puteți pleca mai devreme de la curs. Hai, că nu-i așa de rău, nu? Bun, Raymond Asher!

Un băiat din mijlocul sălii s-a ridicat din bancă.

— Salut, eu sunt Ray! Hmm, un lucru interesant despre mine? Păi, le am cu gagicile!

— Cum să nu, Ray! l-a tachinat fata de alături.

El a încercat s-o sărute când s-a așezat, dar ea s-a ferit.

— Păi, îmi dau seama că tuturor o să ne placă discursurile tale! Ellie Doyle?

O fată s-a ridicat în partea din față a sălii și a început să vorbească, dar am ignorat-o. Inima îmi bubuia în piept. Nu-mi plăcea deloc să spun „prezentă” când un profesor mă striga pe nume. L-am fixat cu privirea pe profesorul Hunter în timp ce asculta răspunsurile date de studenți. Din când în când, pe figură i se întipărea un zâmbet. Era tare chipeș!

— Tyler Stevens? a strigat profesorul Hunter.

Se apropia de numele meu. Am privit neliniștită în jos, spre foaia goală de hârtie din fața mea, și am încercat să mă concentrez.

— Penny Taylor?

Mi s-a uscat gâtul.

— Penny Taylor? a repetat profesorul.

M-am ridicat încet în picioare.

— Bună, tuturor, eu sunt Penny! Din păcate, vă mai trebuie una ca mine ca să aflați ce gândesc.¹

M-am așezat la loc.

Ce-am zis mai înainte?

— Ce ciudată! a pufnit o fată aproape de partea din față a sălii, făcându-i pe câțiva din jurul ei să râdă.

Un zâmbet s-a întipărit pe fața profesorului Hunter.

— Un bănuț ca să-mi spui ce gândești? Păi, se pare că vineri o să trebuiască să vin cu pușculița! Mia Thompson?

Am expirat încet și am ignorat răspunsul Miei în timp ce încercam să-mi opresc bătăile rapide ale inimii. O monedă de un penny a aterizat cu zgomot pe banca mea. M-am uitat în dreapta, spre băiatul care stătea lângă

¹ Joc de cuvinte intraductibil bazat pe expresia englezească *Penny for your thoughts* („Un bănuț pentru gândurile tale” (n. tr.).

mine. Avea părul blond, lăptos, și o barbă aspră. Ochiul îi erau de un albastru-deschis.

— Eu aș plăti oricând ca să-mi spui ce gândești, a rostit el, zâmbind.

Fusesem prea ocupată să mă panichez ca să observ ce zisese în prezentarea lui. În loc să-i spun ceva, mi-am dat părul după ureche.

— Sigma Pi dă o petrecere joi seara. Poate ai vrea să vii, Penny!

Mi-a dat un pliant.

— Cum te cheamă?

— Tyler. Știi tu, chitaristul!

Am făcut un semn din cap spre el, politicoș, conștientă că ar fi trebuit deja să-i știu numele și interesanta sa informație.

— N-ar strica să fii mai atentă. Și dacă tot n-avem teme pentru curs, știu că nu ești ocupată, deci ne vedem joi! a spus el, făcându-mi semn cu ochiul, după care și-a luat rucsacul și l-a pus pe umăr.

Sala se golea. Mi-am strecurat caietul în rucsac. Profesorul Hunter l-a urmărit pe Tyler ieșind din încăpere, apoi privirea i s-a îndreptat spre mine. Am simțit din nou că roșesc. I-am zâmbit ușor profesorului Hunter, apoi m-am uitat în jos în timp ce treceam pe lângă catedră. Scaunul lui a scârțâit, iar eu i-am simțit degetele atingându-mi ușor antebrațul. M-am înfiorat ușor când m-a atins.

— Domnișoară Taylor, vă cer încă o dată scuze pentru maioul dumneavoastră!

Mi-am încrucișat brațele la piept. Pe neașteptate, mi s-a făcut frig.

— Ba nu, eu vă cer scuze!

El a tăcut o clipă în timp ce mă privea.

— De ce să vă cereți dumneavoastră scuze? Eu am fost cel care v-a lovit cu ușa.

Nu știam la ce mă referisem. Aveam obiceiul de a-mi cere scuze din orice.

— Adică, pentru că v-am luat puloverul. O să vi-l aduc înapoi!

— Nu-i nicio grabă, că am destule, a răspuns el, făcând un gest spre cel cu care era îmbrăcat, unul asemănător cu cel pe care mi-l dăduse mie, însă de un verde-cenușiu.

Mirosul lui dulceag m-a izbit deodată ca un val. Am ridicat privirea și m-am uitat în ochii lui. Fanteziile mele din noaptea trecută voiau să se dezlănțuie. Îmi doream foarte tare să fiu îndrăzneată, dar îndrăzneala era doar pentru vise.

— Nu mi-am dat seama că sunteți profesor! am lăsat să-mi scape, făcându-l să suradă.

— E mai fain când studenții cred că sunt unul de-al lor. Se creează un mediu mai propice pentru a învăța.

Nu la asta mă referisem, ci la faptul că părea foarte tânăr. *Oare câți ani o avea?*

Mi-am dat seama că îl fixez cu privirea și m-am înjurat în gând.

— Păi, cred c-ar trebui să plec. Ne vedem vineri, domnule profesor Hunter!

A coborât ușor sprâncenele când i-am spus numele, de parcă s-ar fi simțit jignit. A făcut un semn din cap spre mine și a spus:

— Domnișoară Taylor.